

Arrest

nr. 137 963 van 5 februari 2015
in de zaak RvV x / IX de KAMER

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 januari 2015 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2015 om 11u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C FRERE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I.FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en op 14 november 2014 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 17 november 2014 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Uit het Eurodac-verslag van diezelfde dag bleek dat de verzoekende partij het grondgebied van de Dublinstaten op illegale wijze via Bulgarije is binnengekomen.

De verzoekende partij verklaarde dat hij in Bulgarije een asielaanvraag had ingediend.

Op grond van de gegevens verkregen via het Eurodac-verslag werd door de Belgische autoriteiten aan de Bulgaarse autoriteiten een terugnameverzoek gericht.

Daar de Belgische asielinstanties op 6 januari 2015 nog geen antwoord hadden ontvangen van de Bulgaarse autoriteiten, werd een herinnering verstuurd aan de Bulgaarse autoriteiten.

Op 13 januari 2015 werden de Bulgaarse autoriteiten via een tacit-agreement gewezen op hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag en dit ingevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn.

Op 15 januari 2015 willigden de Bulgaarse autoriteiten alsnog het terugnameverzoek in.

Op 27 januari 2015 nam de staatssecretaris voor voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. De huidige vordering werd ingediend binnen de tien dagen na de kennisgeving van bestreden beslissing. Tevens staat het vast dat de repatriëring van de verzoekende partij voorzien is op 9 februari 2015. De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt niet betwist door de verwerende partij.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De procedure is, luidens artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, schriftelijk en de Raad kan enkel acht slaan op de elementen die in het verzoekschrift werden opgenomen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het handvest), van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals de verzoekende partij aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar de juridische grondslag, met name artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar de feitelijke gegevens die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, met name dat de Bulgaarse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij. Een eenvoudige blik op de bestreden beslissing toont aan dat deze zeer uitvoerig is gemotiveerd. Op het eerste gezicht verschaffen deze motieven de verzoekende partij het genoemde inzicht en laten haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De verzoekende partij bespreekt de motieven ook in haar middel zodat hiermee wordt aangetoond dat de motieven haar het genoemde inzicht hebben verschaft. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt prima facie niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin, van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

De verzoekende partij betoogt dat haar overdracht, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, wel een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Zo stipt zij aan dat zij aan de verwerende partij verklaard heeft welk haar persoonlijke ervaring was in Bulgarije met name dat zij werd opgepakt en opgesloten, dat er geen dekens noch matrassen waren, dat zij geslagen werd en dat zij medische opvolging nodig heeft en dat zij de aanwezigheid van haar zus nodig heeft. Ze meent dat het van kwade trouw getuigt van de verwerende partij te stellen dat zij problemen heeft aangehaald met betrekking tot haar opvang in Bulgarije.

Dienaangaande merkt de Raad op dat uit de verklaringen van de verzoekende partij ten tijde van haar Dublin verhoor blijkt dat zij inderdaad verklaarde dat ze bij haar aankomst in Bulgarije werd opgepakt en opgesloten in een cel waar geen dekens of matrassen waren, alsook dat zij werden geslagen met houten matrassen. Ook al verklaarde de verzoekende partij op de volgende vraag of er problemen waren wat betreft de opvang "neen", dan nog kan zij worden gevolgd waar zij stelt dat zij wel degelijk problemen van opvang en behandeling heeft aangehaald. Evenwel motiveert de bestreden beslissing niet dat de verzoekende partij geen problemen van opvang heeft aangehaald. De verwerende partij stipt wel aan dat de verzoekende partij enerzijds stelt problemen te hebben gekend en anderzijds dan weer niet, doch in de motivering van de bestreden beslissing gaat ze verder in op de vermeende problemen. Zo stelt ze dat de verzoekende partij verklaarde niet terug te willen naar Bulgarije omwille van het feit dat ze daar geen familie heeft en dat dit geen aldus geen uitstaans heeft met de problemen van opvang. Verder gaat de verwerende partij in op de specifieke verklaringen van de verzoekende partij betreffende

het feit dat ze opgepakt en opgesloten werd in een cel zonder matrassen en dekens en dat ze geslagen werd met houten matrakken. Zo stelt ze vooreerst vast dat de verzoekende partij geen concrete bewijzen heeft aangebracht en dat zo zij al werd geslagen, dit geen buitensporig geweld uitmaakt of dat niet blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten of politie op systematische wijze gebruik zouden maken van geweld tegen asielzoekers en of vreemdelingen, louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Aldus blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij aangehaalde problemen van opvang.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat de verzoekende partij, niettegenstaande zij melding heeft gemaakt van problemen van opvang, dit evenwel niet aangeeft als reden om niet terug te keren naar Bulgarije. Aldus lijkt zij deze problemen zelf niet te beschouwen als voldoende ernstig om niet terug te kunnen keren. Hoe dan ook dient zoals de verwerende partij heeft gedaan, nagegaan te worden of de problemen waarvan de verzoekende partij melding heeft gemaakt op systematische wijze voorkomen en of de verzoekende partij bij haar terugkeer naar Bulgarije met dezelfde problemen riskeert geconfronteerd te worden, zodat dit toch een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen uitmaken.

Alvorens dit te onderzoeken dient te worden aangestipt dat waar de verzoekende partij ook nog stelt dat zij verklaard heeft dat zij medische opvolging nodig heeft en de zij de aanwezigheid van haar zus nodig heeft, deze verklaringen dienen te worden genuanceerd. Uit het Dublin verhoor blijkt enkel dat zij verklaarde dat zij tandproblemen heeft en dat zij een zus heeft die in België woont. Uit deze verklaringen kan bezwaarlijk afgeleid worden dat ze medische opvolging nodig heeft en dat zij de aanwezigheid van haar zus nodig heeft. Hoe dan ook dient te worden nagegaan of de verzoekende partij eventueel de nodig medische verzorging kan krijgen.

De verzoekende partij stelt ook nog dat zij slechts in één zin heeft verteld van haar mishandelingen, maar dat zij ter informatie van de Raad een uitgebreid relaas meegeeft aangaande hoe zij in Bulgarije is behandeld.

Dienaangaande merkt de Raad op dat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met verklaringen die zij pas nadat de bestreden beslissing reeds werd genomen ter kennis brengt aan de verwerende partij via een verzoekschrift gericht aan de Raad.

Voor de beoordeling van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM verwijst de verzoekende partij bijkomend naar mensenrechtenrapporten die de situatie in Bulgarije beschrijven. Zo verwijst ze naar het rapport van Human Rights Watch van september 2014. Tevens verwijst de verzoekende partij naar het arrest TARAKHEL. Zij stelt dat zij deel uitmaakt van de groep personen die om internationale bescherming vragen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari

2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn

met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter "ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest" (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III Verordening bepaalt thans het volgende:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich duidelijk bewust is van de problematische aspecten van de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije. De motieven van de bestreden beslissing berusten mede op het recente rapport van UNHCR van april 2014. In dit rapport, toegevoegd aan het administratief dossier, stelt UNHCR ten opzichte van haar laatste rapport (januari 2014) verschillende verbeteringen vast met betrekking tot de opvangcentra en de asielprocedure. UNHCR stelt tevens vast dat het systeem nog een aantal mankementen vertoont maar dat deze niet van die aard zijn dat ze de opschorting van de Dublin transfers, waartoe ze in januari had opgeroepen, nog langer kunnen rechtvaardigen. Indien de mankementen niet langer van die aard zijn om de stopzetting van de Dublin-transfers in stand te houden benadrukt UNHCR wel dat extra aandacht moet worden besteed aan kwetsbare groepen. UNHCR uit haar bezorgdheid over de duurzaamheid van de verbeteringen en zal de situatie om die reden dan ook regelmatig opvolgen. Uit het rapport blijkt tevens dat UNHCR en het European Asylum Support Office (EASO) nauw samenwerken met het Bulgarian State Agency for Refugees (SAR). De condities in de opvangcentra blijken volgens UNHCR significant verbeterd te zijn. Asielzoekers hebben toegang tot medische verzorging, tolkdiensten voor de registratie van de asielaanvraag en de procedure, verwarming, gescheiden faciliteiten voor vrouwen en mannen en een maandelijks financiële toelage. UNHCR is bezorgd over de situatie in twee opvangcentra, Vrazdebnna en Voenna Rampa, waar er veel te weinig sanitaire en andere accommodatievoorzieningen aanwezig zijn in verhouding tot het aantal opgevangen asielzoekers. UNHCR stelt wel vast dat er ondertussen door SAR renovatiewerken worden uitgevoerd om aan deze situatie te verhelpen. UNHCR-personeel is aanwezig in alle centra om toezicht te houden maar ook om kwetsbare personen te identificeren en op te volgen.

Met betrekking tot de asielprocedure stelde UNHCR vast dat er tussen 1 januari 2014 en 31 maart 2014, de vluchtelingenstatus aan 1494 asielzoekers werd toegekend, 1287 personen een subsidiaire beschermingsstatus kregen en slechts 61 asielaanvragen werden afgewezen.

Met betrekking tot de Dublin-transfers wordt de asielprocedure van de betrokkenen hernomen waar deze was stopgezet na hun vertrek. Er worden geen bijkomende eisen gesteld en een onderzoek van de individuele asielaanvraag is verzekerd. Afhankelijk van het stadium van de procedure zullen de betrokkenen na hun terugkeer naar Bulgarije overgebracht worden naar een SAR-centrum waar ze dezelfde faciliteiten zullen genieten als andere asielzoekers.

Uit dit rapport blijkt dat er inderdaad nog problemen zijn maar dat deze niet voldoende zwaarwichtig zijn om nog verder de opschorting van Dublin-transfers te rechtvaardigen. Wel stelt UNHCR dat er met voorzichtigheid dient te worden omgegaan voor personen die behoren tot een kwetsbare groep.

De bestreden beslissing stelde dienaangaande vast dat verzoeker een volwassen man is en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. De verzoekende partij toont niet aan tot een dergelijke kwetsbare groep te behoren. Tevens maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij niet op medische verzorging kan rekenen in Bulgarije indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat zij niet in staat is om te reizen.

Ook het rapport van ECRE van 11 april 2014, waarnaar de verzoekende partij verwijst, kan geen ander licht op deze vaststellingen werpen. In het AIDA, ASylum Information Database, National Country Report – Bulgaria van 18 april 2014 wordt zowel gewezen op blijvende pijnpunten als opmerkelijke verbeteringen. Het rapport stelt ondermeer dat de meeste Bulgaarse opvangcentra intussen adequate opvang bieden:

“Starting from December 2013 repairs and refurbishment are ongoing in all new centres and it is planned to continue until April 2014. As of 31 March 2014 reception facilities are largely in a reasonable state. The reception shelter in Kovachevtsi is considered a model centre (for local standards). Centres in Banya, Sofia and Pastrogor reached a level of conditions which could be considered as adequate and meeting the reception standards as laid down in the Recast reception Conditions Directive No. 2013/33/EU. The centres in Harmanli and Vrazhdebna are still a work in progress, renovation has started and some progress has already been made. Voenna Rampa centre is still below standards”, pagina 42).”

Verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de overheersende teneur van de rapporten van het UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 18.04.2014 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog een aantal tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielprocedures en handhaving van het non-refoulementprincipe en dat er niet langer gesteld kan worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat er een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bestaat bij een overdracht van asielzoekers aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening.

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een stuk toe van Human Rights Watch. Dit stuk heeft het voornamelijk over de manier waarop asielzoekers tegengehouden worden aan de grens en behandeld worden, situatie die niet van toepassing is op de verzoekende partij die in het kader van een Dublin-overdracht terugkeert naar Bulgarije. Tevens verwijst de verzoekende partij naar een rapport van Human Rights Watch van 17 september 2014. Uit integrale lezing van dit rapport blijkt dat daarin ook verwezen wordt naar de behandeling van asielzoekers aan de grens – terwijl de verzoekende partij zich niet in die situatie bevindt. Bovendien dient vastgesteld dat het UNHCR in haar rapport van april 2014 ook deze bezorgdheden uitte over de manier waarop er aan de grens omgesprongen wordt met asielzoekers zodat voormelde rapporten geen ander licht werpen op de conclusies die thans kunnen getrokken worden uit het rapport van UNHCR van april 2014. Uit het rapport van Human Rights Watch van 17 september 2014 blijkt voorts dat verwezen wordt naar de slechte opvangcondities in twee gesloten centra voor illegalen. Evenwel blijkt dat hier verwezen wordt naar de vaststellingen gedaan door Human Rights Watch tijdens een bezoek in december 2013. Voor zover kan aangenomen worden

dat er zich thans nog onmenswaardige omstandigheden voordoen, wijst de Raad erop dat verzoekende partij die in het kader van de Dublin III-overeenkomst naar Bulgarije zal overgedragen worden op het eerste zicht niet aannemelijk maakt dat hij in één van de genoemde detentiecentra terecht zal komen. Immers blijkt uit lezing van het UNHCR rapport van april 2014 dat dergelijke personen die een asielaanvraag hangende hebben of indienen veelal overgebracht worden naar een SAR-centrum. Pas wanneer er een definitieve beslissing is inzake de asielaanvraag kunnen zij overgebracht worden naar een detentiecentrum in afwachting van hun verwijdering. Voorts zijn er bemerkingsen inzake de behandeling van niet-begeleide minderjarigen doch ook dit is niet van toepassing op de verzoekende partij die meerderjarig is. Voorts blijkt dat eens erkend, er problemen zijn met betrekking tot financiële hulp en dergelijke, doch wordt tevens gewag gemaakt van het feit dat er in juli 2014 een tweejaren strategie werd aangenomen ter bevordering van de integratie van erkende personen waaronder toegang tot sociale en medische voorzieningen en een taal cursus begrepen zijn. De verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden waar zij laat uitschijnen dat op basis van het rapport van Human Rights Watch van 17 september 2014 blijkt dat de situatie verslechterd is en terugggevallen is naar de situatie zoals die gold voor april 2014.

De inhoud van deze rapporten doet bijgevolg geen afbreuk aan de vaststelling van het hoger geciteerde en meer gedetailleerde rapport van UNHCR van 1 april 2014.

Prima facie toont de verzoekende partij geen schending aan van artikel 3 EVRM en lijkt zij bijgevolg geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 EVRM aan te voeren.

Wat betreft de verwijzing naar het arrest Tarakhel dient er vooreerst op gewezen te worden dat dit arrest betrekking heeft op de situatie in Italië en niet Bulgarije.

Evenwel bevestigt het Hof haar rechtspraak uiteengezet in de zaak M.S.S. door te stellen dat: "The Court reiterates that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (see paragraph 94 above). It further reiterates that, as a "particularly underprivileged and vulnerable" population group, asylum seekers require "special protection" under that provision (see M.S.S., cited above, § 251)." In dit kader onderstreept het EHRM dat asielzoekers een bijzonder ondergeprivilegieerde en kwetsbare groep zijn die bijzondere bescherming vereisen.

De eerder vermelde vereiste van bijzondere bescherming ten aanzien van asielzoekers, is volgens het Hof des te meer aanwezig wanneer er kinderen betrokken zijn en dit omwille van hun specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Dit geldt eveneens wanneer de kinderen worden begeleid door hun ouders. De extreme kwetsbaarheid van kinderen is, zoals het Hof het zelf aangeeft, een determinerende overweging (*'decisive factor'*) en heeft voorrang op enige andere overweging omtrent de illegale verblijfsstatus van de betrokken vreemdelingen. Deze specifieke noden van kinderen houden in het bijzonder verband met hun leeftijd en hun gebrek aan onafhankelijkheid. Het Hof verwijst naar het VN Kinderrechtenverdrag dat Staten aanmoedigt om passende maatregelen te nemen opdat een kind dat asiel zoekt, bescherming en humanitaire bijstand geniet ongeacht of het al dan niet begeleid is door de ouders. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 99)

Voorts oordeelde het Hof reeds dat een situatie van extreme materiële armoede aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 EVRM wanneer een individu dat geheel afhankelijk is van overheidssteun en zich in een situatie bevindt van ernstige ontbering, wordt geconfronteerd met een onverschillige Staat. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 253.) Dit geldt des te meer wanneer verdragsluitende Staten zich in het kader van de Europese Unie er zich positiefrechtelijk toe verbonden hebben om passende opvang te voorzien aan asielzoekers in het kader van de zogenaamde Opvangrichtlijn.

Gezien hun nood aan bijzondere bescherming, hun specifieke noden en extreme kwetsbaarheid moeten, volgens het Hof, de opvangomstandigheden voor minderjarige asielzoekers aangepast zijn aan hun leeftijd zodat wordt gegarandeerd dat die omstandigheden geen situatie van stress en angst creëren voor deze kinderen, met bijzonder traumatische gevolgen. In zulk geval, zouden de opvangomstandigheden het minimumniveau van hardheid bereiken dat leidt tot een schending van artikel 3 EVRM. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 119)

De verzoekende partij stelt dat haar situatie vergelijkbaar is doch brengt hieromtrent geen enkele verduidelijking. Zij is een volwassen man en geen kind en voor het overige brengt zij geen enkele verduidelijking aan. In casu kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij een extreem kwetsbare asielzoeker zou zijn. Bijgevolg kan de redenering uit het arrest Tarakhel niet zomaar getransponeerd worden naar de verzoekende partij en is de Raad van oordeel dat een schending van artikel 3 van het EVRM in casu niet aan de orde is.

Nu geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden weerhouden, wordt evenmin een schending van artikel 4 van het Handvest aannemelijk gemaakt aangezien dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM.

De aangevoerde grieven kunnen op het eerste zicht niet aangenomen worden en bijgevolg is het middel niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verwerpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 februari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU

wnd.voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. PIETERCIL

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

J. CAMU

]